

C'EST LA EVI

**Tekst Fleur Baxmeier
Foto's Sjoerd Geuke**

De Belgen hebben het nakijken, want presentatrice Evi Hanssen (36) voelt zich thuis in Nederland. Zelfs als ze daarvoor moet pendelen tussen haar kinderen in Antwerpen en werk (plus nieuwe liefde!) in Amsterdam. 'Nu voel ik tenminste dat ik l  f.'

Ze heeft een rare dag achter de rug, valt Evi Hanssen met de deur in huis. Het begon vanmorgen met een gebroken nagel. Geen halszaak, maar haar nagels breken normaal nóóit. Toen ze een paar uur later vanuit haar woonplaats Antwerpen over de A4 naar Amsterdam sjeesde voor het interview, ontdekte ze dat ze haar telefoon was vergeten. En in het benzinestation wist ze ineens tot drie keer toe haar pincode niet meer, waardoor haar bankpas is geblokkeerd. O, en ze is haar agenda kwijt, terwijl zo'n papieren geval juist zo overzichtelijk en fijn is. Evi doet haar verhaal opgewekt, zonder een greintje chagrijn. Ze is een opgeruimd type, vertelt ze terwijl ze de salades op de menukaart doorneemt. Heeft ze van haar moeder, die haar kinderen realistisch en humorvol heeft opgevoed. "Ik ben de jongste van heel veel broers: drie echte, twee stiefbroers en allerlei aanloop. In zo'n groot nest gaat altijd wel iets mis, maar mijn moeder maakte zich niet snel druk. Ik ben daardoor vrij nuchter en kan het leven makkelijk aanvaarden. Gaat er een keer iets mis, dan denk ik niet: nee hè, maar: ha, spannend!"

Je lijkt sowieso niet vies van een uitdaging, want anders zou je voor '3 op reis' niet enthousiast in ijswater van -30 graden Celsius springen. Ben jij een daredevil?

"Nou, ik heb niet veel angsten inderdaad. Behalve voor snelle auto's. Toen ik zes jaar was, heb ik met mijn moeder en broers een zwaar ongeval meegemaakt waarbij we met de auto over de kop gingen. Het was niet levensbedreigend, maar vanaf dat moment besepte ik wel dat een auto een gevaarlijk iets is. Ik maak elke week veel kilometers, maar geef mijn autosleutels gelijk af als iemand anders wil rijden. Het is

voor mij geen ontspanning." **En toch kies je ervoor om in Antwerpen te wonen en in Amsterdam te werken.**

"Ik maak het mezelf met dat pendelen heel moeilijk, maar tegelijk geeft het me het gevoel dat ik lééf. Ik heb uitdagingen nodig. Ik wil leren en groeien. In die zin ben ik een beetje een jongetje: geef mij een uitdaging en ik wil het júist. Ik heb daarbij het geluk dat ik flexibel ben en me snel aanpas. Zet mij op een willekeurige plek neer en ik voel me binnen een paar minuten op mijn gemak."

Wat gebeurt er als er een tijdje geen spanning is?

"Dan word ik ongelukkig. Maar dat komt niet vaak voor. Voor die tijd ben ik allang iets anders gaan doen. Het klinkt cliché, maar je moet het leven zelf maken. Er zullen altijd problemen of mindere periodes zijn, maar het is aan jou hoe je daarmee omgaat."

Op je cv staat een hele waslijst aan verschillende activiteiten. Komt dat door die drang naar vernieuwing?

"Ik denk het wel. Mijn eerste job in Vlaanderen was als presentatrice bij TMF. Dat ging heel goed, maar na tweeënhalf jaar dacht ik: ik wil iets anders. Ik had nog geen enkele andere aanbidding, toch heb ik mijn ontslag ingediend. Ik had sterk het gevoel dat ik daar

'Zet mij op een willekeurige plek neer en ik voel me binnen een paar minuten op mijn gemak'

eerst de deur moest dichttrekken voordat er iets anders op mijn pad kon komen. En dat bleek ook zo, want daarna kon ik aan de slag bij Radio Donna, de sportzender Sporza, de programma's '71° noord', 'De Foute Quiz' en noem maar op."

Eerder was je achtergrondzangeres in de 'Samson en Gert'-kerstshows. Wilde je eigenlijk zangeres worden?

"Dat was mijn droom. Ik speelde nooit met poppen, meestal was ik met muziek bezig. Van jongs af aan heb ik gedanst, gezongen en geplaybackt. Ik ging altijd precies op die plek staan waar ik mijn reflectie in het televisiescherm kon zien, zodat het leek alsof ik echt op tv was, haha."

Je groeide op in een klein dorpje waar zelfs een pinautomaat als iets futuristisch werd beschouwd. Hoe werd daar gereageerd op jouw showbizzambitie?

"Op de lagere school was ik dat meisje dat op een jongen leek: ik had kort haar, droeg de oude kleren van mijn broers en voetbalde. Dat maakte me al een beetje een buitenbeentje, maar dan had ik ook nog die enorme passie voor muziek: ik zat op muzikles, speelde in de fanfare, was lid van het zangkoor. Echt begrepen werd ik niet. Ik geloof dat ik toen wel een beetje eenzaam was."

Veranderde dat toen je in Antwerpen naar een kunstzinnige middelbare school ging?

"Mijn ouders wisten eigenlijk niet zo goed wat ze met me aan moesten. De redding kwam in de vorm van een middelbare school waar allerlei expressieve vakken werden gegeven: toneel, dansen, zingen. De mensen uit het dorp vonden het maar gewaagd dat ik daarheen ging, want »

'Ik leek op een
jongen: ik had
kort haar, droeg
de kleren van
mijn broers en
voetbalde'

« oef, helemaal in Antwerpen, vijftig minuten met de bus! Maar mijn ouders waren dolblij dat er überhaupt zoiets bestond en ik voelde me er vanaf de eerste dag helemaal thuis.”

Toch zit je hier als presentator en niet als gevierd zangeres. Voelt dat als een mislukking?

“Nee. Hoewel ik weleens spijt heb dat ik het conservatorium niet heb afgemaakt. Na de middelbare school heb ik twee jaar jazzmuziek gestudeerd en vol passie en gedrevenheid begon ik aan het conservatorium. Maar ik kon er niet tegen, dat kneden en vormen wat ze daar doen. Ik was niet klaar met het zingen op zich, maar wel met het schoolse systeem. Ik dacht: ik ben tweeëntwintig, wanneer begint het leven nou eindelijk? Toen heb ik gesolliciteerd bij TMF en kreeg de job.”

In Nederland maakte je je televisiedebuut met ‘Expeditie Robinson’, dat je maar liefst acht seizoenen hebt gepresenteerd. Waarom paste die show zo goed bij jou?

“Om dezelfde reden dat ‘3 op reis’ bij mij past: ik ben een kampmeisje. Mijn mama miste mij tijdens de vakanties heel erg omdat ik met elk kamp mee wilde: de scouting, de jeugdbeweging. Ik word blij als ik weer op een station sta, nieuwe indrukken opdoe en avonturen meemaak. Ook al betekende dat bij ‘Expeditie Robinson’ dat ik tijdens elke draaiperiode drie maanden lang in een vervallen resort vol kakkerlakken en overstromende toiletten moest overnachten.”

Je hebt over jezelf gezegd dat je nogal hard kunt zijn. Betekent dat: hard voor jezelf of ook hard voor je omgeving?

“In de eerste plaats voor mezelf. Ik wil snel

‘Ik stond helemaal niet te trappelen om opnieuw verliefd te worden’

6X GÁÁN VOLGENS HANSSEN

IJsland “Iedereen moet naar IJsland! Dat is een compleet andere planeet. Zo rauw, zo grillig. Het landschap verandert om het kwartier.

Ze geloven daar in trollen. Eerst denk je: wat een onzin. Maar na een paar dagen veranderde dat in: het zou best kunnen.” **Barcelona**

“Omdat het alles heeft. Lekker eten, niet te duur, een strand, cultuur, feesten, mode.” **Rotterdam** “Als je daar nog nooit bent geweest, moet je er dringend naartoe. De prachtige hangars, de markthallen, de skyline. Rotterdam straalt lef uit.” **Kaapstad** “Kaapstad heeft lang op mijn lijstje gestaan. Ik ben er drie keer geweest. De eerste keer vond ik het alleen maar prachtig: de natuur, het eten, de aardige mensen. Maar daarna viel de Apartheid me steeds meer op. Dat zit nog niet goed daar.”

Formentera “Een eilandje aan de overkant van Ibiza. Wat een vrijheid, wat een natuur! Het was echt een openbaring toen ik daar voor het eerst kwam.” **Noorwegen** “Het is een duur land, maar heeft een enorme schoonheid. Zie je ook terug in het nieuwe seizoen van ‘3 op reis.’”

herpakken als er iets misgaat, mezelf niet laten kennen. Naar anderen toe uit zich het er vooral in dat ik direct en rechttoe rechtaan ben. Ik draai niet om de hete brij heen en kan om alles lachen, ook om de misère van andere mensen. Dat komt soms misschien hard over, maar het komt denk ik voort uit het relativerende in me. Ik verwacht ook zeer weinig van andere mensen, dan kan het nooit tegenvallen. Mensen zijn zoals ze zijn.”

In de tv-wereld werkt het vast niet altijd in je voordeel als je alles ronduit zegt. Heeft dat je weleens in de problemen gebracht? “Hier in Nederland is het geen punt dat ik direct ben, maar in Vlaanderen blijft

dat lastig. Iedereen gaat daar zo voorzichtig met elkaar om. Ze geven geen persoonlijke kritiek, maar praten achter je rug om over je. Daar heb je dus niet veel aan. Daarom ben ik ook zo graag in Nederland. Hier zegt iedereen wat hij denkt en vindt, waardoor ik veel kan bijleren. Dat ervaar ik als heel prettig.”

Heb je de rest van je carrière al uitgestippeld?

“Ik merk dat ik toe ben aan programma’s die iets inhoudelijker zijn. ‘3 op reis’ presenteren vind ik dus heel fijn om te doen, omdat ik mijn hele persoonlijkheid daarin kan leggen. Dat vind ik tof en daar leer ik veel van, want ik moet de mensen thuis het gevoel geven dat ze er echt bij zijn.”

Je ‘3 op reis’-collega Dennis Storm vertelde dat hij zijn eigen draai aan het programma geeft door er geschiedenislesjes in te verwerken. Wat is jouw USP?

“Dat ik vooral reizen binnen Europa doe. Ik ben het meisje of de vrouw die zegt: dit fantastische strand of deze geweldige stad is maar twee uur vliegen. Dat vind ik leuk om te laten zien, maar het is ook gewoon handiger. Ik heb in Vlaanderen m’n vaste werk bij VTM én twee jonge kinderen »

NOG EVEN DIT

Geboren 9 november 1978 in Zoersel (België).

Woont in Antwerpen en soms in haar appartement in Amsterdam.

Studie De 'Jazzstudio' in Antwerpen en het conservatorium.

De liefde Evi datet met een Nederlands heerschap en heeft twee kinderen met haar ex-man: Scout (6) en Mac (4).

Carrière In 2001 trapt Evi haar tv-loopbaan af als vj bij TMF Vlaanderen. Vanaf 2005 werkt ze voor de Vlaamse zender VTM waar ze allerhande programma's presenteert, zoals 'Beat da bompaz', 'Mijn pop-uprestaurant' en van 2006 tot 2013 'Expeditie Robinson'. Vanaf 2014 is ze tafeldame bij 'De wereld draait door' en in datzelfde jaar start ze als presentatrice van het BNN-programma '3 op reis'. Op 13 september begint het nieuwe seizoen.

« die me nodig hebben, dus ik kan niet zomaar weken achter elkaar naar Verwegistan.»

Op de een of andere manier lijkt je niet het type dat altijd al droomde over het moederschap.

"Klopt. Ik wilde eigenlijk ook nooit kinderen. Mijn moeder werkte als kleuterjuf en ik gruwelde van al die snottebellen en vieze handjes. Maar het leven loopt zoals het loopt en kind één kwam eruit. De moederrol lag me volledig onverwachts zo goed dat ik na een paar dagen al zei: 'Ik wil er nog eentje.' Op aandringen van mijn inmiddels ex-man heb ik een jaar gewacht, maar na exact twaalf maanden was ik opnieuw zwanger. Inmiddels is Scout alweer zes en Mac vier."

In 2011 ben je gescheiden van hun vader Fred di Bono, de frontman van de Belgische band Silverene. Waarom ging het mis?

Grinnikend: "Dat is niemand z'n zaak, joh. We hebben afgesproken dat we daar niet over praten. We gaan goed met elkaar om en hebben co-ouderschap over de kinderen. Ik plan het altijd zo dat zij bij hun vader zijn als ik voor mijn werk naar Amsterdam of op reis ga."

Heeft de scheiding je kijk op de liefde veranderd? Ben je voorzichtiger geworden?

"Ja, helaas wel. Mijn geloof in de liefde was altijd onvoorwaardelijk, maar na de scheiding vroeg ik me af hoe iets wat zo mooi kan zijn, ook zo'n pijn kan doen. Ik heb een goede zelf-

analyse gedaan en kwam tot de ontdekking dat ik me na elke verbroken relatie meteen weer in een andere relatie stortte, want de beste remedie tegen liefdesverdriet is opnieuw verliefd worden. Maar het gevolg was dat ik mijn geluk veel te veel liet afhangen van één persoon. Ik wilde zelfstandig zijn en ben bewust een tijdje alleen gebleven om uit te vinden wie ik ben en waar ik voor sta."

Hoe heb je dat aangepakt?

"Mediteren. Heel veel mediteren. Dat doe ik nog steeds elke dag. In mijn hoofd is het vaak heel druk omdat ik zo veel verschillende rollen heb: dan ben ik mama, dan ben ik aan het reizen, dan sta ik op een fotoshoot, dan zit ik in België, dan in Amsterdam. Mediteren geeft me rust en overzicht. Net zoals het anker dat ik vorig jaar op mijn handpalm heb

laten tatoeëren. Als ik weer eens alle kanten op schiet, herinnert het anker me eraan dat het tijd is om te aarden."

Heb je het idee dat je nu meer in balans bent dan vijf jaar terug?

"Absoluut. Ik stond ook helemaal niet te trappelen om opnieuw verliefd te worden, omdat ik alles weer op de rit heb. Ik dacht: ik heb al twee kinderen, ik heb een carrière, ik heb een huis. Er is niet echt een reden om weer iets met iemand te beginnen. Ik voelde helemaal niet de behoefte om weer te versmelten met iemand."

Dus je nieuwe Nederlandse vriend heeft behoorlijk wat moeite voor je moeten doen?

Wegkijkend: "Ja, haha. Je kunt niet voorzichtig genoeg zijn hè? Ik geef me er beetje bij beetje aan over. En om diezelfde reden wil ik er niet te veel over vertellen. Het gaat niet vanzelf, zeg maar."

Vooruit, laatste vraag dan. Heeft je beslissing om je meer te focussen op Nederlandse programma's ook te maken met die nieuwe man?

"Nee, nul. Dat komt puur vanuit mezelf. Ik was al met '3 op reis' bezig toen ik hem leerde kennen. En ik wil heel graag blijven werken voor de Nederlandse tv. Hoe of in welke vorm dat verder nog gaat gebeuren, dat weet ik niet. Maar jullie zijn voorlopig niet van me af." •

'Ik wilde nooit kinderen. Gruwelijk, al die snottebellen en vieze handjes'

